

Preken 8. mai 2016

Søndag før pinse

Kapellan Elisabeth Lund

Joh. 16, 12-15

Ennå har jeg mye å si dere, sa Jesus til disiplene.

Men dere kan ikke bære det nå.

Det er begrensa hvor mye vi mennesker klarer å ta inn av gangen.

Det tar et helt liv å komme nærmere de store tingene i livet.

Å bli klokere og å få større innsikt.

Å bli åpnere for livet og for Gud.

Det Jesus sier, i det som er prekenteeksten i dag, er en del av den talen han holdt til disiplene før han skulle bli borte fra dem. Han forteller dem at når han drar, kommer det en annen: Sannhetens Ånd.

Nå på torsdag feira vi Kristi himmelfartsdag, at Jesus dro opp til himmelen.

Neste helg skal vi feire pinse, at Den hellige Ånd kommer til disiplene og til kirken.

Nå er vi midt imellom. I et mellomrom. Og sånn kan det kanskje føles av og til.

At Jesus er fjern, der oppe i himmelen, og at Ånden ikke er her ennå. Vi kan kjenne på et gudsfravær. En tomhet, og et kristenliv uten kraft.

Kanskje vi lengter etter Gud, etter Ånden? Etter mer liv? Etter et åndsfylt liv?

Jeg har lyst å snakke litt om Ånden i dag, selv om det ikke er pinse ennå. For det handler om at Jesus forbereder disiplene på det som skal komme.

Jesus sa til dem:

”Når sannhetens Ånd kommer, skal han veilede dere til hele sannheten”.

Jeg hørte en gang på radioen en journalist som ringte til sentralbordet i Oslo kommune for å bølle litt med dem. Han sa: "Jeg vil snakke med en som kan si meg sannheten".

"Hvilken etat skal jeg sette deg over til?", spurte sentralborddama.

"Nei, det er det samme", sa mannen, "bare det er en som kan si meg sannheten".

"Sannheten om hva da?", spurte dama.

"Ikke om noe spesielt", sa mannen. "Bare rett og slett sannheten".

Da ble det helt stille en god stund, og så sa sentralborddama:

"Jeg tror det er best du ringer til Kirkerådet".

Og journalisten ringte til Kirkerådet og stilte det samme spørsmålet:

"Kan du si meg sannheten?" Og jeg synes dama som tok telefonen i Kirkerådet svarte veldig godt: "Den store sannheten", sa ho, "dreier seg om to ting.

Først: hvem er Jesus? Og så: hvem er du?"

”Når sannhetens Ånd kommer, skal han veilede dere til hele sannheten”.

Mye av den sannheten Jesus lovte disiplene sine, ble senere skrevet ned i det nye testamentet, og når vi leser der er det en del av Åndens veiledning. Gjennom det vi leser i Bibelen får vi større innsikt i hvem Jesus er, hvem Gud er. Og også hvem vi som mennesker er.

Men Ånden er alltid i bevegelse, og vet at som veileder kan han ikke bare gi oss en bok, si lykke til og dra sin vei.

Det svenske ordet for veiledning er veldig bra: handledning. Det sier noe om at en som veileder må ta oss i hånda og gå sammen med oss. Ånden veileder oss. Viser vei. Han går sammen med oss og hjelper oss å se hva Jesus og vi har sammen.

Kanskje du er en av dem som akkurat nå føler at du er i dette mellomrommet der Gud er fjern, og at du ikke kjenner at han er en som holder deg i hånda.

Jeg har det sånn noen ganger. Da synes jeg det kan være litt avklarende å finne ut av hva jeg egentlig forventer.

Hva trenger jeg fra Gud?

Hva skal til for at vi skal se og merke at Ånden er her som vår veileder?

Når jeg hører den historien Arild leste i sta (1. Kong. 19, 3b-13), om Elia, blir jeg noen ganger litt for rørt. Jeg synes det er en fantastisk historie om hvordan Gud går sammen med.

Elia har opplevd masse sterke ting sammen med Gud. Men nå har han helt mista motet. Han setter seg ned i ørkenen og ber Gud om å få dø. Så langt nede er han. Så legger han seg til å sove, men vekkes av en engel som ber han stå opp og spise. Og der, ute i ørkenen, ser han nybakt brød og vann.

Det er en sånn praktisk omsorg, som vi også ser hos Jesus når han står på stranda og steker fisk til disiplene. Kom og spis, sier han til dem.

Kan vi se at maten vi får, er fra Gud? At vi får det vi trenger for å leve.

Handler *det* om at Gud er nær og tilstede i livene våre?

Elia spiser, og får krefter til å gå, og kommer til Horebfjellet. Etter at han har fått sove også, spør Gud ham om hvorfor han er der. Og Elia får rom til å klage til Gud på hvordan situasjonen hans er. Gud lytter, og ber Elia stille seg opp på fjellet for Herrens ansikt. Så kommer en sterk storm, et jordskjelv og en ild. Og etter ilden: lyden av skjør stillhet. Da kommer Gud.

Kan det være så enkelt som at vi trenger mat og søvn, et rom til å fortelle hvordan vi har det, en Gud som lytter og mot til å være i stillheten og vente på Gud?

Ånden er alltid nærmere enn vi tror.

I dag har jeg to ganger sagt: ”Den allmektige Gud har nå gitt deg sin hellige Ånd”. Det var til Aksel og Isabella, da de ble døpt. Allerede nå er de utstyrt med en indre retning for livet. Guds Ånd er i dem.

Han er i oss, og er alltid nærmere enn vi tror.

På gresk er ordet som oversettes med ånd, pneuma. Det betyr også vind, luft, åndedrett. Vinden som aldri står stille og åndedrettet som gir oss liv.

Uten at vi puster, har vi ikke liv. Men det er så fint at det å puste ikke er noe jeg skal gjøre, noe jeg skal prestere. Det går av seg selv, men jeg kan legge merke til og glede meg over. Jeg blir gitt liv hvert sekund. Sånn er Guds Ånd i oss også. Ånden gir oss liv. Hele tida. Vi må bare la det skje.

Og den luften vi puster inn er også tilpasningsdyktig. Den tar den fysiske plassen som er i lungene våre. På samme måte som Ånden. Han tar hensyn til det enkelte menneskes kapasitet. Han møter oss nøyaktig på den plassen vi er, og leder oss videre derfra.

Ennå har jeg mye å si dere, sa Jesus til disiplene.

Men dere kan ikke bære det nå.

Ånden veileder skritt for skritt.

Det er en karmelittnonne som har sagt:

”Min jakt etter deg, Gud, var som etter vinden, og aldri fikk jeg tak i deg.

Så stanset jeg og lot vinden fange meg, og alt ble så selvfølgelig og lyst.

Vindens sang ble min egen sang”.

Når vi stopper opp for Herrens ansikt, kan Ånden ta plass i oss og vise oss mer av hvem Jesus er, og hvem vi er.

Den hellige Ånd er vår veilder. Ikke bare for hver og en av oss, i livene våre.

Men også for hele kirka, for oss som fellesskap. I pinsa hører vi om at disiplene talte i Ånden, sånn at alle med forskjellig språk skjønte hva de sa.

Ånden leder alltid til fellesskap, til å holde sammen og til å være ett.

Jeg har lyst til å si noe nå som jeg kjenner at er mer og mer viktig for meg for tida, men som jeg kan forstå at noen har vanskelig for å være helt enig i. Men det er greit å være uenig med meg. Det har med kirken å gjøre, med Ånden å

gjøre og med homofilisaken å gjøre. For det er en utfordrende sak for noen i kirka.

Noen av oss som lever i dette fellesskapet i Ånden, kjenner på en stor sorg etter det vedtaket Kirkemøtet gjorde sist. Noen tror ikke det er Guds vilje at homofile skal få gifte seg i kirka.

Og noen av oss som lever i dette fellesskapet i Ånden kjenner på en stor glede over det samme vedtaket, at vi som kirke kan få være med å formidle Guds velsignelse også over homofile par.

Vi er uenige om noen saker i kirka, men vi er én kirke og vi er ett i Ånden.

Ingen av oss ser hele sannheten, men jeg tror at Ånden alltid leder oss til enhet og fellesskap. Ånden splitter ikke. Det er vår jobb som kirke å stå sammen midt i uenigheten, være ett i Ånden. Og vite at vi er et fellesskap som er kallt til å elske hverandre.

Ånden veileder oss til fellesskap.

Jeg tror det er Ånden som beveger oss til kirken, til fellesskapet, til dåpen, til nattverden. Og det er Ånden som beveger oss ut i hverdagen, til hverandre. Til livet, til kjærligheten og til Sannheten. Ånden gir alt liv, og han gjør oss til en kirke, til Guds felleskap.

Etterpå kan du la Ånden bevege deg fram hit til nattverdbordet, der vi som fellesskap skal få ta imot Guds omsorg på veien. Mat som gir kraft til å gå videre. Jesus sier: Kom og spis!

Amen